

45

ОБЩИНА РУСЕ

K 7/M 45

120000869040

МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ

FESTIVAL
MARCH
7-31 MARCH 2005
MUSIC
ROUSSE, BULGARIA
DAYS

РУСЕ 17-31 МАРТ 2005

MUNICIPALITY
OF ROUSSE

MINISTRY
OF CULTURE

UNITED
BULGARIAN
BANK
A Member of NBG Group

ОБЩИНА РУСЕ
МИНИСТЕРСТВО НА КУЛТУРАТА

45. МЕЖДУНАРОДЕН ФЕСТИВАЛ
„МАРТЕНСКИ МУЗИКАЛНИ ДНИ“

Русе
17 – 31 март 2005

Камерен ансамбъл „СОФИЙСКИ СОЛИСТИ“

Регионална библиотека
"Любен Каравелов"

120000869040

Диригент

Пламен ДЖУРОВ

Солисти:

Минчо МИНЧЕВ

цигулка

Николай МИНЧЕВ

цигулка

Яна ДЕШКОВА

цигулка

Цветомир ЦАНКОВ

цигулка

26.03 събота 19 ч.

27.03 неделя 19 ч.

Зала „Филхармония“

ORGACHIM®

ОБЩИНСКА
БАНКА АД

овеpраз

ВИНПРОМ
РУСЕ

ТОРБОПРЕА
СА

ПРОГРАМА 26.03.

Антонио Вивалди

(1678 – 1741)

„L'ESTRO ARMONICO“, ОР. 3

I.

Концерт № 6, ла минор

Allegro

Largo

Presto

Солист: Яна Дешкова

Концерт № 2, сол минор

Adagio e spiccato. Allegro

Larghetto

Allegro

Солисти: Минчо Минчев и Николај Минчев

Концерт № 3, сол мажор

Allegro

Largo

Allegro

Солист: Николај Минчев

Концерт № 1, ре мажор

Allegro

Largo e spiccato

Allegro

Солисти: Н. Минчев, Я. Дешкова, Цв. Цанков, М. Минчев

II.

Концерт № 9, ре мажор

Allegro

Larghetto

Allegro

Солист: Минчо Минчев

Концерт № 5, ла мажор

Allegro

Largo

Allegro

Солисти: Николај Минчев и Цветомир Цанков

Концерт № 12, ми мажор

Allegro

Largo

Allegro

Солист: Цветомир Цанков

Концерт № 4, ми минор

Andante

Allegro assai

Allegro

Солисти: Я. Дешкова, Цв. Цанков, М. Минчев, Н. Минчев

ПРОГРАМА 27.03.

Антонио Вивалди
(1678 – 1741)

I.

ЧЕТИРИТЕ ГОДИШНИ ВРЕМЕНА, ОП. 8

Концерт № 1, ми мажор - „Пролет“

Allegro

Largo

Allegro

Солист: Цветомир Цанков

Концерт № 2, сол минор - „Лято“

Allegro

Adagio

Presto

Солист: Николаї Минчев

Концерт № 3, фа мажор - „Есен“

Allegro

Adagio molto

Allegro

Солист: Яна Дешкова

Концерт № 4, фа минор - „Зима“

Allegro non molto

Largo

Allegro

Солист: Минчо Минчев

II.

„L'ESTRO ARMONICO“, ОП. 3

Концерт № 7, фа мажор

Andante

Adagio. Allegro

Adagio. Allegro

Солисти: Цв. Цанков, М. Минчев, Н. Минчев, Я. Дешкова

Концерт № 8, ла минор

Allegro

Larghetto e spiritoso

Allegro

Солисти: Я. Дешкова и М. Минчев

Концерт № 11, ре минор

Allegro

Largo e spiccato

Allegro

Солисти: Цв. Цанков и Я. Дешкова

Концерт № 10, сол минор

Allegro

Largo

Allegro

Солисти: М. Минчев, Н. Минчев, Я. Дешкова, Цв Цанков

Дванадесетте концерта на Антонио Вивалди, наречени от него „L'Estro Armonico" - „Хармонично вдъхновение", са отпечатани за пръв път през 1712 г. в Амстердам. Сигурно е, че са били добре познати още преди публикуването, защото в много европейски градове се намират техни по-ранни (от датата на отпечатването) ръкописни копия. Изследователите на творчеството на Вивалди смятат, че опусът „Хармонично вдъхновение" е съчинен около 1700 г.

Оркестровата партия във всеки концерт е осемгласна – разделена между 4 цигулки, 2 виоли, виолончело и басо континуо. Последното се изпълнява от различни инструменти в отделните пиеси: чембало; чембало, орган и теорба; орган и фагот; чембало, орган, теорба и фагот и т.н.

Соловите цигулковы партии са поверени на четирима, двама или един изпълнител. Според броя на солистите, концертите следват определен „хармоничен" ред. Разпределени са в четири групи по три, като във всяка група първият концерт (съответно № 1, 4, 7 и 10) е с четирима солисти, вторият (№ 2, 5, 8 и 11) – с двама, а третият (№ 3, 6, 9 и 12) – с един солист.

В целия опус могат да се търсят и се намират и други закономерности. Така например, в музиката на концертите с четирима солисти често се срещат драматични образи. Тези концерти са и с по-мощна звучност. Друга закономерност се наблюдава при концертите с един солист. Те са най-добре познати на съвременната публика, защото се изпълняват много, започвайки още от учебните занимания на малките цигуларци. Но, извън общите белези, всеки от дванадесетте концерта има свой неповторим, вдъхновен облик.

Шестият концерт първоначално подвежда слушателя с достъпността си. После обаче установяваме, че изсвирените с лекота мелодични партии и на солиста, и на оркестъра, в действителност са трудни за изпълнение и изискват голямо майсторство.

Концерт № 2 е с по-необичайно начало. Преди първата бърза част прозвучава кратко напрегнато Adagio. Монотонното, неумолимо движение в оркестъра напомня за някои мрачни епизоди от програмните концерти на Вивалди.

Третият концерт е сред най-добре познатите. Изпълнен нацяло (с трите си части) изненадва с точно премерената си лаконичност. Благодарение на нея пиесата преминава на един дъх.

В Концерт № 1 също се откриват прилики с програмната инструментална музика на композитора. Встъпванията на солистите в първа част са като трели на птички. А заплашителните оркестрови откъси във втора част сякаш предвещават духа на „жестоката съдба“ от Бетовеновата симфония.

Най-характерно за музиката на Деветия концерт е нейната сдържаност. Първата част прозвучава скромно и едновременно с това тържествено. А втората част е много „прибрана“ – както интонационно, така и по отношение на фактурата. Едва в третата, танцувална част се появява типичната за Вивалди богато орнаментирана мелодия.

Соловите партии в първата част на Концерт № 5 са много виртуозни, а оркестровите ритонели – мощни и гръмки. Втората част контрастира на предшестващата. Тя е една от най-красивите и интимни бавни части в творчеството на композитора. Контраст внася и финалът с бляскавите надсвирвания между солистите и оркестъра и с общото си симфонично звучене.

Известният Концерт № 12, в сравнение с другите концерти от „Хармонично вдъхновение“, се отличава с лекота, интонационна наивност, простота на фактурата. Удивително, колко приятна и увлекателна е тази непретенциозно композирана скромна пиеса.

В Четвъртия концерт бавната част е поставена в началото му. Солистите и оркестърът се редуват, пресъздавайки различни емоционални състояния – поуравновесени (в солиращите изпълнители) или драматични (в оркестъра). Следващите две бързи части са разделени от краткото, бавно встъпление към III част, в което се долавя трагизъм.

Седмият концерт е с по-различна структура. Започва с бавна част, а всяка от следващите бързи части е предшествана от кратко Adagio. Много впечатляващо е първото (свързващо I и II ч.), в което смелите хармонични модуляции са направени с поразително майсторство.

Най-ярката особеност на Концерт № 8 е динамичният порив на бързите му части. Там важна роля имат отривистите и мощни оркестрови встъпвания. В нежната бавна част двете солиращи цигулки заедно скърбят и се надпяват. Толкова е възвишено и одухотворено, че на човек му се иска да няма край.

Концертът № 11 става известен с първата си част, композирана във форма на fuga. Счита се, че тя е съвършен образец на полифоничното майсторство на Вивалди. Музиката във всяка от трите части е необичайно разнообразна и със силни динамични контрасти.

Може би Концерт № 10 е най-неспокойният по дух от дванадесетте пиеси. Всички изпълнители (солисти и оркестър) еднакво активно участват в развитието на цялото с героични или страстни атаки. Наред с тревожните и драматични откъси, често се появяват и изобразителни моменти, предимно в партиите на солистите.

През 1725 г., отново в Амстердам е публикуван груг знаменит цикъл от концерти гроби на Вивалди – оп. 8, с авторско наименование „Изпробване на хармонията и фантазията“. И този опус съдържа 12 концерта, които обаче са разделени на 2 части по шест. Седем от концертите са програмни – имат заглавия, текстове и т.н. Първата част е съставена само от програмни пиеси: № 1 – „Пролет“, № 2 – „Лято“, № 3 – „Есен“, № 4 – „Зима“, № 5 – „Буря в морето“ и № 6 – „Наслаждение“.

Първите четири концерта получават популярност като „Четиригодишните времена“. Всеки от тях е със своя поетична програма, представена от композитора във вид на сонет преди началото на нотния текст. В партитурата са изписани авторски ремарки (обикновено това са части от сонетите), с които Вивалди е искал да упъти изпълнителите при интерпретацията.

Изкуството на Минчо Минчев е оценявано със суперлативи в Италия, Холандия, Швейцария, Франция, Русия, Унгария, Румъния, Мексико, Германия, САЩ, Англия, Япония, Корея, Турция и, разбира се, България. Бил е солист на много от водещите оркестри в света – Лондонска филхармония, Букурещка филхармония „Дж. Енеску“, Амстердамски симфоничен оркестър, Дрезденска филхармония и др. Работил е с известните дириженти сър Ч. Гроувс, сър А. Гибсън, сър Н. Маринър, Л. Слаткин, Д. Е. Гардинър и др. Има множество реализирани записи у нас и в чужбина. Участва в жури на национални и международни конкурси. Носител е на наградата на БНР „Музикант на годината“ (1993). От 1990 г. е преподавател във Висшето училище за музика в град Есен – Германия.

От 1993 г. е председател на Фондация „П. Владигеров“ и председателстващ журито по цигулка на Международния конкурс за пианисти и цигулари „П. Владигеров“.

Николай Минчев получава образованието си в България и Германия. Носител е на награди от престижни конкурси.

През 1996 г. концертира в Лондон с камерния оркестър „Сейнт Джон Смит Скуер“, както и на международните музикални фестивал в София, Варна и Русе. Бил е гост-солист на всички водещи български оркестри и през 1997 г. е отличен за най-добър дебют при раздаването на наградите „Музикант на годината“. Оттогава концертира в Германия, Франция, Италия, Норвегия, Турция, България и Македония. През 1998 г. създава клавирно трио с Беате Алтенбург и Катерине Клипфел, и записва компактдиск. На IX конкурс на Германския фонд за музикални инструменти „Дойче Щифтунг Мюзиклебен“ през 2001 г. той получава цигулка „Галиано“.

От август 2001 г. той е първи концертмайстор на Филхармония в Есен, а понастоящем – на Оперно-филхармоничния оркестър във Вупертал.

Яна Дешкова е родена през 1977 г. в Плевен. Започва да свири на цигулка на 5-годишна възраст, в класа на Благородна Танева. Една година по-късно печели Специалната награда на националния конкурс „Св. Обретенов“. Следват множество концерти, фестивали, записи, национални и международни конкурси, включително първи награди от конкурсите „Родолфо Липицер“ и „Панчо Владигеров“, както и две втори награди на конкурса „Ифра Нийман“.

Завършва висшето си образование при проф. Ифра Нийман. След това се обучава в соловия клас на проф. Минчо Минчев в Есен. Три семестъра е член на квартет „Пиеро“, в класа на квартет „Мелос“ – Щутгарт.

Я. Дешкова изнася концерти в най-реномираните европейски зали, свири в редица камерно-инструментални ансамбли с известни музиканти. Участва в майсторски класове и творчески срещи със сър Колин Дейвис, Пинкас Цукерман, Садао Харада (от Токийския струнен квартет), Андреас Райнер (квартет „Розамунда“), Петер Бук (квартет „Мелос“). Била е солистка на оркестрите на БНР, „Софийски солисти“, „Бакау симфони“, „Камерата хунгарика“, Камерен оркестър – Манхайм, оркестър „Симфониета“ при БНР, симфоничните оркестри в Плевен, Русе, Враца, Шумен и др. Има

записи в БНР, RAI 3, Classic FM – София, Hessische Rundfunk – Франкфурт, както и компактдиск на лауреатите от конкурса „П. Владигеров“.

От септември 2004 г. е първи концертмайстор на оркестър „Aalborg Symphony“ в Дания.

Цветомир Цанков е роден през 1984 г. в Казанлък. От 10-годишен до завършването на СМУ „П. Пипков“ – Плевен учи в класа по цигулка на Благородна Танева. Печели награди в национални и международни конкурси: „Св. Обретенов“ – Провадия, „Коциан“ – Чехия, „Константинеску“ – Букурещ, Конкурс за изпълнение на немска и австрийска музика – Бургас, „П. Владигеров“ – Шумен.

Участва в курсовете на проф. М. Минчев, проф. И. Нийман, проф. М. Фришеншлагер, проф. О. Криса. Солирал е с камерен ансамбъл „Софийски солисти“, камерен оркестър „Студио примо“, на симфоничните оркестри в Плевен, Шумен, Враца и Разград.

Има записи за БНР и БНТ.

Камерният ансамбъл „Софийски солисти“ е основан през 1962 г. от група млади музиканти от Софийската опера. Първият им концерт е през март 1962 г. под диригентството на Михаил Ангелов. Скоро след това започват гастролите в чужбина: Европа, Северна и Южна Америка, Австралия, Китай, Япония, Корея и др. Първите 16 години на ансамбъла са свързани с упоритата и последователна работа на диригента Васил Казанджиев – натрупване на голям и разнообразен репертоар, първи записи, фестивални успехи, създаване на много произведения, посветени на състава.

От 1978 г. диригент на оркестъра е Емил Табаков. Под негово ръководство ансамбълът разширява своя репертоар, стилистичните си и инструментални характеристики, прави нови аудио и TV записи. „Софийски солисти“ работят с много български и чужди композитори, диригенти и изпълнители.

През 1988 г. диригент на ансамбъла става Пламен Джуров. Той съчетава установените традиции на „Софийски солисти“ с новите условия на музикалния живот в България. Най-новата продукция на състава за международния музикален пазар включва интегрални на Бах, Барток, Моцарт и премиерни изпълнения.

Програмата подготви
Виолета Налетова

